

AMB TU, JENNI

Va de galls

Un gall i una gallina / s'estaven al balcó. / La gallina s'adormia / i el gall li fa un petó. / Dolent, dolent! / Què dirà la gent? / Que diguin el que vulguin / que jo ja estic content!

I així és com anam normalitzant allò que no ho hauria de ser, en petites dosis des de ben petites i petits. Perquè aquí tothom en participa, de l'estructura patriarcal, ja sigui com a objectes d'adoctrinament en una cultura que fomenta l'odi i el menyspreu cap a les dones i cap a les persones que no entren en la *norma*; o ja sigui com a subjectes d'acció, aquells que s'encarreguen de fomentar aquesta estructura que només aporta desigualtat. Aquesta cultura, entesa en un sentit ampli com a conjunt de comportaments apresos, ens imposa aquesta *norma* basada en la subordinació d'uns sobre els altres, de les dones respecte dels homes. Quan identifiquem la cultura, no com allò que es crea, que es transmet i que, per tant, es pot canviar, sinó com una *norma* absoluta de la qual no podem renegar, ni podem qüestionar (gairebé fregant el concepte de dogma inqüestionable) les persones que s'atreveixen a desviar-se del camí establert són fortament castigades i posades en el punt de mira.

Va d'ous

Aquests dies ha estat notícia el futbol femení gràcies a la victòria obtinguda en el mundial. Molt impactants i emocionants els testimonis que hem conegut després, històries que a la majoria de les dones ens són familiars, quan es tracta d'obrir-se camí en un espai considerat per la *cultura patriarcal* (aquella construïda i transmesa) com a masculí. Vaja! Només per homes. Clar, quan unes dones s'atreveixen a practicar algun esport *no femení* ja ens podem imaginar els comentaris, l'escarni i les vexacions que hauran hagut de patir. Perquè tot allò que feim les dones sempre s'ha considerat negatiu, poc lloable i vergonyós: *no corris com una nina, no ploris com una nina...* Els nins tenen ben clar el que no poden fer per ser acceptats en el grup dominant, per no caure en l'escarni social

i per entrar en el motlle del que sí és un *home* en aquesta *cultura* (que ja sabem que és creada i transmesa). També les nines començam a veure el poc valor que tenim en la societat, i allò que podem fer i no podem fer per ser acceptades. Aquí tothom n'és víctima.

I jo em deman, que un tal Luis Rubiales, amb un càrrec molt important dins el futbol espanyol, vulneri davant tot el món (les càmeres en són testimonis) els drets d'una dona, amb una agressió evident i que després encara hi hagi gent que li faci mamballetes quan ell s'enroca en no renunciar al càrrec, perquè ell és un *home com la cultura dominant demana*, i que a sobre la critiquin a ella, la qüestionin, titllin als grups feministes d'exagerades, el posin a ell de víctima i no d'agressor, comencin a amenaçar-la i a dir que som unes exagerades... Això no us fa pensar? Encara sembla que els hem de donar les gràcies per les explicacions que fan *ells* del feminisme, gent que veu amb orgull (de *cultura patriarcal*) una *agafada d'ous* en un gest agressiu, violent i masclista.

No ens podem permetre callar més davant les agressions. La pressió social és la nostra força.

Valentes i valents són aquelles persones que no callen davant les desigualtats, que mostren al món una altra manera de fer, de viure i conviure. Sempre per defensar la igualtat.

#Shaacabat #SeAcabó #ContigoJenni #RubialesOut

Aurora Torrens Horrach.
Més per Sóller